

kerne også har et bedre grundlag at træffe beslutninger på?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg synes faktisk, situationens alvor i hvert fald gør, at det bør være helt rimeligt, at De Konservative tager en snak med socialministeren om de her forhold, for vi vil altså ikke finde os i, at det finder sted, at børn, der måske har været seksuelt misbrøgt og/eller udsat for vold, går ned til kommunen, og 2 måneder efter er der ingenting sket.

Det vil vi altså ikke være med til, og det er vi klar til at tage en snak med socialministeren om.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg glædede mig i hvert fald over det, der blev sagt fra den konservative ordførers side, at barnets tarv altid må veje tungest. Det er jeg meget enig i, og det synes jeg er en meget god indfaldsvinkel til den her debat.

Så vil jeg godt spørge, om det også betyder, at man fra konservativ side vil støtte de anbefalinger, som nu gentagne gange er kommet fra FN's Børnekomité, om at sikre barnet retten til at kunne klage, retten til selv at kunne få lov til at klage. Betyder det, at man vil støtte den opfordring, der ligger fra FN's Børnekomité, til, at der bliver oprettet et egentligt klageorgan, underforstået, som det også er foreslået derfra, en særlig status under Ombudsmanden?

Er det sådan, at man fra konservativ side vil sige, ja, det vil vi godt, for nu har vi altså konstateret, at det er barnets tarv, der vejer tungest? Eller hvordan skal jeg forstå det?

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jamen jeg synes ikke, at det er så enkelt, som fru Lissa Mathiasen gør det til, at bare vi indfører det her, så er den hellige grav vel forvaret. Det er jeg faktisk ikke helt enig med fru Lissa Mathiasen i.

Jeg vil sige det på den måde, at vi jo har taget nogle initiativer, som gør, at der er bedre rådgivning omkring klagemuligheder. Det er jo ikke sådan, at vi lever i et land, hvor børnene ikke har klagemuligheder. Vi har altså egentlig et ganske godt system på det område. Det mener jeg faktisk er mere konstruktivt, end at vi har

børn, som måske kan risikere at blive presset af venner eller pårørende af forskellig art til at føre nogle sager.

Jeg mener, at vi faktisk har redskaberne til at imødekomme børns ønsker.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Det er jo egentlig interessant at høre. Hvorfor skulle man så fra FN's Børnekomité både i 2001 og nu her igen i oktober 2005 blive ved med at fastholde, at danske børn altså ikke har de rettigheder, som de bør have i kraft af den børnekonvention, som Danmark har skrevet under på i 1991? Nu har de to gange sagt det til os, og det, det altså drejer sig om, er at give et barn muligheden for at få partsstatus, dvs. retten til selv at kunne klage.

Hvis der skal være logik i det, der blev sagt før fra hr. Per Ørum Jørgensens side om, at barnet skal kunne gå til kommunen, nytter det jo ikke noget, hvis ikke barnet har retten til at klage. Derfor er det helt afgørende, at vi giver børnen den mulighed og også, at hvis en kommune rent faktisk gør noget forkert, har barnet mulighed for at kunne få rejst det problem, f.eks. via Ombudsmanden.

Det er såmænd bare det, og det er derfor, jeg spørger: Vil man nu være med til at leve op til, at barnet skal have det her, for det er jo soleklart, når Danmark har skrevet under på den her konvention.

(Kort bemærkning).

Per Ørum Jørgensen (KF):

Jeg føler faktisk, at jeg har besvaret spørgsmålet, og jeg synes egentlig ikke, der er så meget yderligere at føje til de her ting andet end at fastslå, at det jo ikke er en bananrepublik, vi lever i. Der er altså i det system, vi har, masser af klagemuligheder, som tilgodeser børnene i det her tilfælde. Jeg frygter altså, at hvis vi får en børneombudsmand, vil vi få nogle situationer, hvor børnene måske bliver presset til at klage over nogle ting, som måske ikke er hensigtsmæssige, og derfor mener jeg, at det måske ikke er den helt rigtige vej at gå.

Kl. 19.00

Første næstformand (Svend Auken):

Den sidste er hr. Martin Henriksen.